

[Thestrup.]

mindst bemidlede, hvor der efter min mening stadig vil være et område, som staten vil blive nødt til at finansiere.

Må jeg spørge, om det ærede medlem hr. Aage Fogh egentlig i 1951 ville være gået højere op end til den 5 pct.s forhøjelse, der blev resultatet. Hvis jeg erindrer ret, var det i hvert tilfælde ikke til at få hans parti med til at gå højere op dengang.

Det ærede medlem hr. Niels Andersen sagde, at der ikke var forskel på regeringspartierne og oppositionens opfattelse med hensyn til den procent, hvormed lejen skulle forhøjes; der var alene forskel på, hvordan man ville have forhøjelsen fordelt, hvordan man ville have den anvendt. Det er til dels rigtigt. Vi finder ikke selve forhøjelsesprocenten på 30 urimelig, men vi finder det urimeligt at anvende noget af forhøjelsen til skat, og vi havde hellere set, at forhøjelsesprocenten var blevet mindre, hvis vi så var blevet fri for skatten. Der har jo ikke fra oppositionens side været lagt skjul på, at vi var stemt for, at en større del af forhøjelsen, end det sker nu, f. eks. 15 pct. i alt, blev anvendt til udvendig vedligeholdelse; så havde både ejere og lejere fået glæde deraf, og så var de parcelhusejere, der nu bliver ramt ved skatten, ikke blevet ramt.

Det ærede medlem hr. Niels Andersen sagde endvidere, at man med hensyn til finansieringen agtede at begunstige bankerne. Dette er ikke rigtigt. Bankerne har ikke ønsket nogen monopolstilling, men har alene forudsat, at staten ikke påtager sig garantiforpligtelser over for andre tilsvarende institutter, således at de af bankernes institut udstedte obligationer blev ikke-konkurrencedygtige. Danske Bankers Fællesrepræsentation har lagt megen vægt på med sin skitse at skabe en bred løsning af finansieringsproblemet for udlejningsbyggeriet og på et neutralt grundlag, således at instituttet omfattede såvel de sociale bolig-selskaber som de private bygherrer, men efter at de sociale boligselskaber senere har foreslået at oprette deres eget institut, der jo udelukkende tager sigte på at fremme finansieringen af det sociale byggeri, har bankerne taget spørgsmålet op til fornyet overvejelse, idet bankerne under ingen omstændigheder vil trænge sig på og derfor

gerne trækker deres forslag tilbage, såfremt byggeriets parter selv kan klare denne opgave. Jeg tror derfor, at bankernes skitse må betragtes som en imødekommenhed over for den opfordring til det private penge- og kapitalmarked, der var indeholdt i regeringens forslag.

Må jeg i øvrigt henvise det ærede medlem hr. Niels Andersen til en artikel i Finans-tidende for den 5. ds., betitlet „Den utrolige boligdebat“. Der nævnes heri, at der er en åbenbar modstrid mellem det lovkompleks, vi her arbejder med, og den liberaliserende tone, hvori den højtærede boligminister talte, og som også fremgår af motiverne, at Danske Bankers Fællesrepræsentation fremsatte det tilbud, som jeg lige har omtalt, og at de sociale selskaber fandt anledning til at komme med deres tilbud, således som vi jo nu ved, samt at de sociale selskaber var nødt til at bede om de lovændringer, der nu er stillet forslag om, hvorefter procenten nedefter skal være 65 pct. i stedet for de 75 pct., der oprindeligt var foreslået af den høje regering. Der siges i denne artikel — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Det ligger altså klart sådan, at de sociale boligselskabers skitse i modsætning til bankernes ikke opfylder de forudsætninger, hvorpå trekantregeringens lovforslag er opbygget. Bankerne har ikke ønsket nogen statsgaranti for deres tredjeprioritetsinstituts normale virkeområde, men på trods af alle udtalelser om det modsatte vil man med vold og magt bevare statens finansieringsforpligtelser. Spillerummet for privat finansiering gennem et nyt tredjeprioritetsinstitut for storbyggeriet bliver altså siger og skriver 5 pct. — fem procent — nemlig afstanden fra kredit- og hypotekforeningernes ca. 60 pct.s långivning i de kommende år op til den nye statsgarantigrænse på 65 pct. — Det turde være for morsomt.

Bankerne har i enhver henseende imødekommet regeringens udtalte ønsker om øget privat finansiering af udlejningsbyggeriet og har lagt en skitse frem til et institut, der økonomisk kan hvile i sig selv. Nu er sagen et regerings- og lovgivningsanliggende, og her har man altså valgt (forhåbentlig er det ikke sidste ord i sagen) på trods af det private